

Kapitola 12

Vulkanický psycho

Jakub Šolc

Los Queñes, Chile
prosinec 2024

Ivan: 3457 km Kuba: 306 km Dan: 306 km

Sopky už přestaly soptit a láva dávno ztuhla. Ledovec už taky odtál a obnažil všechnu tuhle oku lahodící krásu, do které se agresivně zařezávají zdejší divoké řeky. Takovou krajinu plnou kontrastů a všech možných typů reliéfu na takhle malém území jsem nikdy neviděl. Místy to moje hlava přestává pobírat. Je to, jako kdybychom se procházeli skripty Obecné geomorfologie od profesora Demka a zmixovali všechnu tu teorii do jednoho pestrobarevného koktejlu. Jako kdybychom všechny tyhle poznatky předali romantickému malíři a řekli mu: „Tvoř!“

Následující pátá sekce údajně patří k těm nejtěžším a šestá zase k těm vůbec nejhezčím etapám. Pro uvedení do kontextu – všechny etapy GPT v Hiker's Manualu jsou bodované podle obtížnosti a atraktivity, oboje se hodnotí na pětibodové stupnici. Zmíněná pátá etapa má obtížnost šest z pěti a atraktivitu tři z pěti. Šestá etapa má obtížnost tři z pěti a atraktivitu pět z pěti. Čeká nás skutečný výkvět toho nejlepšího. Výběr z hroznů. Zásobovačka mezi nimi je hodně daleko od osy našeho trailu, a tak se rozhodujeme je spojit v jednu dlouhou, sto padesát kilometrů měřící sekci, která vede kompletně divokou přírodou zcela mimo jakoukoli civilizaci. Nakupujeme jídlo na týden, což znamená, že naše batohy plníme úplně na maximum, a vrháme se do vln dobrodružství, u kterého ani v hloubi duše netušíme, jestli ho vůbec zvládneme.

Přicházíme do údolí naprostého glacifluviálního ráje. Před námi se rozprostírá obrovská, lehce ukloněná planina tvořená ledovcovým nánosem, kterému se říká till. Jsou tu desítky malých údolíček s různou hloubkou, ve kterých nemilosrdně burácí dravé řeky. Jednu z nich musíme přebrodit, abychom mohli pokračovat dál. První jde Zdanění, a když vidím, že mu voda sahá vysoko nad pás a stříká až po prsa, mám o něj upřímně strach. I když je zapřený o trekové hole, chvěje se jak ratlík. Naštěstí to zvládá. My s Mokráčem jsme ale o dost menší, a tak jdeme kousek proti proudu a hledáme jiné místo. Po pár stech metrech nacházíme rozdělený tok. I tak je tam dost vody, ale není to takový risk jako tam, kde šel Zdanění. Nakonec se všichni tři úspěšně ocitáme na druhém břehu.

Stoupáme výš až k puestu Vacas Gordas, pasteveckému stavení, jehož název znamená doslova „tlusté krávy“. Cesta ubíhá docela v pohodě, ale Mokráč je evidentně už hodně vyřízenej. Když přicházíme k puestu, prakticky se už jen sune a táhne ruce i nohy za sebou. Se Zdaněním navrhujeme, že bychom popošli ještě nějakých sedmdesát metrů, což se ukazuje, že je pro něj obrovské přemáhání. Dojde na místo a flákne sebou na zem. Mokráč je v tomhle zkrátka jako pes. Jde, vypadá to, že mu nic není, a pak absolutně odpadne. Zajímavé je, že ráno je pak vždycy jako rybička, jako tryskomyš.

Musím říct, že dneska zase bivakujeme na naprosto nádherném místě. Kolem nás jsou zasněžené hory. Nikde nikdo. Ani ty krávy. Čistá svoboda. Slyšet je jen hučení řeky, která teče asi padesát metrů pod námi v údolí. Tady se bude spát hezky. Druhý den pozvolna stoupáme na sedlo, za kterým pak stezka úplně zmizí. Před námi je asi pětadvacet kilometrů dlouhá offtrailová sekce. Nejprve se však musíme nějak dostat do údolí řeky Colorado. A už jen při pohledu do něj je nám jasné, že tohle bude zatím největší výzva naší trasy.

Celé údolí řeky Río Colorado je majestátní krajina horizontálních struktur a samotné Colorado je nespoutaná burácející řeka, která hučí tak hlasitě, že ji nejde přeslechnout, a to i přesto, že je kilometr a půl vzdušnou čarou od nás. Postupně klesáme prudkým svahem se sklonem kolem 40 stupňů. Není tu žádná stezka. Občas spustíme malé skalní řícení. Já mám prudké sestupy rád, a tak jdu trochu rychleji. Mokráč se Zdaněním jsou za mnou, ale pořád je mám na dohled. V jednu chvíli se ohlédnu a kluky už nevidím. Říkám si, že popojdu dál a počkám na bezpečném místě, kde se určitě nemíneme. Čekám, ale kluci nepřicházejí. „Zvláštní... doufám, že se nic nestalo,“ povídám si pro sebe. Po půlhodině se rozhodnu sejít dolů k řece. Měl by tam být most, ale nevíme, jestli ho místní farmáři letos už natáhli. Pokud ne, čeká nás několikadenní zacházka. Tahle věc rozhodne, jestli tuhle dvojetalpu zvládneme, nebo ne.

Postupuju podél řeky proti proudu, až se v jednu chvíli zastavím a onen most skutečně spatřím. Neskutečná úleva. Tohle nás

zachránilo, ušetřilo nám to nejen několik dní, ale i hlad, který bychom jinak museli prožívat, kdybychom se přes řeku nedostali a museli postupovat proti proudu dál. Čekám u mostu, ale kluci pořád nikde. Po hodině netrpělivého sezení na kameni u řeky vidím, jak se v dálce přibližují dvě postavy. Jsou to oni. Když přichází Mokráč, hned vidím, že je úplně v háji. V obličeji se mu odráží strach a je evidentně fyzicky vyždímanej.

Vzápětí se ptám, co se stalo, a on mi postupně začne všechno popisovat. Při tom prudkém klesání prý šlápl na kámen, který se mu odkulil pod nohou, následně pak křivě došlápl na chodidlo a podvrtnul si kotník. Při tom pádu ho škublo za krkem a skřípl si nerv. Dlouho nemohl pootočit hlavou a řval bolestí co každých deset metrů. Pak mi ukazuje kotník, který mu Zdanění pohotově zavázal, aby to měl alespoň trochu stažené. Takovýho Mokráče jsem nikdy v životě neviděl. Vždycky totiž působí, jak má všechno na párku. Přechod hřebenu Sierra Nevady šel taky s kotníkem, který připomínal tenisák. Teď je to ale jiné, myslím, že se skutečně bojí, jestli mu tohle zranění umožní pokračovat dál. Navíc jsme v totální divočině a nejbližší civilizace je odsud minimálně 40 kilometrů vzdušnou čarou. Myslím, že opravdu reálně vnímá, že dokončení cesty je v ohrožení.

Vzhledem k jeho zranění je jasné, že dnes na nějaké hezké místo nedojdeme

